

DE BUITENLANDSCHE DOCTORSTITEL EN HET GENEESKUNDIG
JAARBOEKJE.

Collega's, die evenals ik, den doctorstitel in het buitenland hebben verkregen, zullen zich, met mij, wel menigmaal verwonderd hebben, over de zonderlinge wijze waarop in sommige organen met hun titulatuur wordt omgesprongen.

Terwijl in onze wetenschappelijke pers en onze wetenschappelijke kringen, de schrijver met buitenlandschen doctorstitel dien op dezelfde wijze vermeld vindt, als de hier te lande gepromoveerde; terwijl ik zelf meerdere officieele brieven bezit van Minister, Burgemeester, enz in welke mijn titel wordt genoemd, wil men van andere zijde — en hier heb ik meer bepaald *Het Geneeskundig Jaarboekje* op het oog — den buitenlandschen doctorstitel stelselmatig ignoreeren.

Tegen deze laatste wijze van doen, wensch ik nu met een enkel woord protest aan te teekenen.

Men dient toch een collega, die een titel voert, wellevendheidshalve dien toe te kennen, zoodra hij het recht heeft dien titel te dragen.

De vraag is dus in de eerste en eenige plaats, of de in het buitenland gepromoveerde, daartoe inderdaad gerechtigd is. Op die vraag nu, kan het antwoord beslist bevestigend luiden.

Ik vind n.l. met betrekking tot deze quaestie, in BRUINSMA *Geneeskundig Wetboek voor Nederland 1879*, blz. 88 het volgende:

Brief van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 20 Februari 1872, betreffende den doctorstitel:

De vraag of iemand, die buitenslands den titel van doctor verkregen heeft, vrijheid heeft dien titel hier te lande te voeren, is reeds in 1865 door den Minister toestemmend beantwoord.....

Nu is m. i. de doctorstitel — ook de buitenlandsche — slechts te beschouwen als een *decoratie*, waarmede de arts, ten koste van arbeid en moeite, zich tooit, en de schatting van de waarde van elk dier decoraties, doet hier principieel niets ter zake.

Zal het nu iemand invallen, om den drager eener buitenlandsche decoratie (zoodra hij het recht verkregen heeft haar hier te lande in het openbaar te dragen) die onderscheiding te onthouden in officieele of officieuse stukken? Neen immers; men lette slechts op de naamlijsten van het Officiers-boekje, het Heerenboekje, enz.

Waarom dan met den doctorstitel anders gehandeld! Mij dunkt, dat genoemde brief van den Minister, in verband met de achting, dat wij elkaar verschuldigd zijn, reeds zonder meer, gebiedt den titel te vermelden.

Welken indruk moet het wel op het publiek maken, dat de zich in het openbaar noemende Doctor N., in het *Geneeskundig Jaarboekje* zonder titel is vermeld, terwijl die bij geen, der hier te lande gepromoveerden wordt vergeten? Zal het publiek niet op hem neerzien als op den drager eener decoratie, die zijn lintje eigenlijk niet in het openbaar mag dragen? Of wel op den *baron*, die den titel voert, zonder daartoe gerechtigd te zijn?

Mij dunkt, dat daar waar blijkt, dat de Minister ons het recht heeft ge-

geven in het openbaar den titel te voeren, het nu ook plicht is, vooral van de zijde der collega's dien titel te erkennen.

De redactie van het *Geneeskundig Jaarboekje* is blijkbaar van een ander gevoelen. Ik heb een schrijven van die redactie in mijn bezit, waarin zij schrijft, ook voor het vervolg, haar standpunt te moeten blijven volhouden, op de volgende gronden:

1°. *de eischen in het buitenland gesteld tot het behalen van den titel zijn aan de verschillende universiteiten verschillend en dat het nu niet aangaat al deze diploma's op één lijn te stellen met een bij ons te lande op uniforme wijze verkregen titel;*

2°. *het promoveeren aan een buitenlandsche universiteit is niet in den geest van onze onderwijswet.*

Welnu, eerlijk gezegd, ik heb verwacht, dat de redactie met krachtiger argumenten voor den dag zou komen om een maatregel te verdedigen, die tegenover zeer vele collega's, op zijn zachtst gezegd, zeer hinderlijk is.

Het eerste punt toch moet, consequent doorgevoerd, er toe leiden, dat men in Duitschland, Frankrijk, enz. onzen Nederlandschen titel niet erkent, zoodra blijkt, dat hij op, met die landen niet uniforme, wijze wordt verkregen en verder, dat hier te lande de doctor, die op stellingen promoveerde niet erkend is, door hem, die een proefschrift schreef. Ik stel er prijs op, dat men in het buitenland onkundig blijve van dit eenigszins Chineesch getint argument.

Wat het tweede argument betreft, zij met bescheidenheid opgemerkt, dat veel meer de Minister, dan de redactie van het jaarboekje, te maken heeft met de handhaving der wetten naar letter en geest. Waar nu de Minister het met den geest der wet vereenigbaar acht, dat de buitenlandsche doctorstitel door den Nederlandschen arts wordt gevoerd, kan de redactie van het jaarboekje zich met een gerust geweten bij die opvatting neerleggen.

De vraag is ten slotte gewettigd of de Rotterdamsche Afdeeling der Maatschappij, op wier verzoek het jaarboekje wordt uitgegeven, de zienswijze der redactie deelt. In elk geval schijnt het mij gewenscht, dat de Algemeene Vergadering eens haar aandacht aan de quaestie schenkt en haar meening in deze uitspreekt.

Amsterdam, 12 September 1902.

GRAANBOOM.

SECTIE-VERGADERINGEN.

Bij de besprekingen over de wenschelijkheid van sectie-vergaderingen wordt maar al te dikwijls gewezen op het Natuur- en Geneeskundig Congres, als zijnde dit de plaats waar de geneeskundige aan zijn verlangen naar wetenschap kan voldoen. Men ziet daarbij echter een voorname zaak over het hoofd en wel dat de praktizeerende geneeskundige niet zoozeer behoefte heeft aan wetenschap dan wel aan voorlichting omtrent geneeskundige vraagstukken, waarmede hij bij de uitoefening van zijn praktijk zijn voordeel kan doen.